

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vernemen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 21.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
1 NOVEMBER.	Nederland f 1,80, België fr. 4 50, Amerika \$ 1,00.	1897.

Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld.

(Vervolg van blz. 311).

Gehoorzaamheid.

Een gedeelte onzer tekst maakt dit punt duidelijk en luidt aldus: „Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.”

En als iemand vraagt wat deze goede werken zijn, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen, dan is het eenige wat wij te doen hebben onzen Bijbel te openen en te lezen (I Joh. 1:5-7): „En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een licht is, en gansch geene duisternis in Hem is. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij en doen de waarheid niet. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus Zijnen Zoon reinigt ons van alle zonden.”

De voorwaarde dan, volgens welke de verzoening van onzen Heere op de persoonlijke zonde zal worden toegepast is, dat wij in het licht wandelen, daar Hij het licht is; of met andere woorden, in Christus Jezus geschapen te zijn tot goede werken. En wij zijn niet in het duister gelaten omtrent de wijze waarop wij in het licht zullen wandelen, want de Apostel schrijft, (Hebr. 5:8, 9): „Hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is hij allen die hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.”

Dus de zaligheid komt tot hen die de geboden van den Zaligmaker en onzen God gehoorzamen, of zooals de Apostel zegt: (Rom. 6:16) „Weet gij niet, dat wien gij uzelfen stelt tot dienst-

knechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen, dien gij gehoorzaamt of der zonde tot den dood, of der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?" Hij zegt eveneens tot de heiligen te Corinthe (I Cor. 7 : 19): „De besnijdenis is niets, en de voorhuid is niets, maar de onderhouding der geboden Gods."

Wij zien dat het aldus geweest is sedert het begin der wereld. Adam en Eva werden gestraft met sterfelijkheid en verbanning van de tegenwoordigheid des Heeren voor ongehoorzaamheid en de belofte des eeuwigen levens werd voor de gehoorzaamheid gegeven. Noach werd beloofd voor zijne gehoorzaamheid. Abraham werd de vader der geloovigen genoemd voor zijne gehoorzaamheid aan de geboden hem door den Heere gegeven. Koning Saul was gezegd, dat „Gehoorzaamheid beter is dan slachtoffer." (I Sam. 15 : 22) Naäman, de melaatsche werd gezegd zich zeven maal in de rivier de Jordaan te wasschen en overgehaald zijnde tot het gehoorzamen van den profeet Gods werd hij rein. (II Kon. 5.)

Jeremia (38 : 20) bevat eene belofte aan Israël: „Wees toch gehoorzaam aan de stem des Heeren, naar dewelke ik tot u spreek; zoo zal het welgaan, en uwe ziel zal leven."

De Zaligmaker zelf geeft ons deze woorden, als beschreven door Mattheüs (7 : 21): „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is." En Lukas zegt (6 : 46): „En wat noemt gij mij, Heere, Heere! en doet niet hetgeen ik zeg?" Toen Christus Zijnen Apostelen hunne laatste lastgeving gaf zeide Hij tot hen (Matth. 28 : 18, 19): „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst alle volken Leerende hen onderhouden, alles wat ik u geboden heb." De Apostelen, hunnen Meester gehoorzaam zijnde, gingen voort het volk leerende alle dingen te onderhouden. „Maar Petrus en de Apostelen antwoordden, en zeiden: Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan de menschen En wij zijn zijne getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, welken God gegeven heeft dengenen, die Hem gehoorzaam zijn." De groote Apostel der Heidenen, over God sprekende (Rom. 2 : 6-8) zegt: „Welke een iegelijk vergelden zal naar zijne werken: Dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen, die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden." De geliefde discipel zegt ons (I Joh. 2 : 3-6): „En hieraan kennen wij, dat wij hem gekend hebben, zoo wij zijne geboden bewaren. Die daar zegt: Ik ken Hem, en zijne geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet. Maar zoo wie zijn woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij in hem zijn. Die zegt, dat hij in hem blijft, die moet ook zelf alzoo wandelen, gelijk hij gewandeld heeft."

En ten slotte toont de Zaligmaker hoe wij in Christus Jezus

tot goede werken geschapen zijn. (Joh. 15 : 9, 10) „Gelijkerwijs de Vader mij liefgehad heeft, heb ik ook u liefgehad; blijft in deze mijne liefde. Indien gij mijne geboden bewaart, zoo zult gij in mijne liefde blijven; gelijkerwijs ik de geboden mijns Vaders bewaard heb, en blijf in zijne liefde.”

Met al dat zoogenaamde geloof in den Bijbel, welke vol van voortdurende vermaningen tot gehoorzaamheid is, zullen sommigen nog zeggen, om zich te verontschuldigen, dat het onmogelijk is de geboden te onderhouden. Tot dezulken zegt de Schrift: Gij gelooft niet in Christus, noch in Zijne woorden, want de woorden van Christus zijn (Mark. 9 : 23): „Alle dingen zijn mogelijk den- genen, die gelooft.” (Joh. 14 : 12.) „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden: die in mij gelooft, de werken, die ik doe, zal hij ook doen.” En in het 6de vers: „Ik ben de weg, en de waarheid en het leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.”

Als wij ware geloovigen in Christus zijn, dan zullen wij Zijne autoriteit niet verloochenen om van ons gehoorzaamheid aan het Evangelie te verlangen, als een bewijs onzer waardigheid om zalig te worden. Zooals de Apostel zegt (II Cor. 5 : 9): „Daarom zijn wij ook zeer begeerig, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, om hem welbehagelijk te zijn.” En hij zegt ons, dat het de gehoorzamen aan het Evangelie zijn die zalig zullen worden. (II Tim. 1 : 8—10) „Schaam u dan niet den getuigenis onzes Heeren, noch mijns, die zijn evangene ben; maar lijd verdrukkingen met het Evangelie, naar de kracht Gods; die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met eene heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen, doch nu geopenbaard is door de verschijning van onzen Zaligmaker Jezus Christus, die den dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijke- heid aan het licht gebracht door het Evangelie;” aantoonende, dat leven en onsterfelijkheid gegeven worden door het Evangelie en door niets anders. Hij zegt ons (Rom. 1 : 16): „Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet: want het is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft.”

Waaruit dit Evangelie bestaat kan duidelijk in de Schriften gezien worden; en het verlangen van den schrijver is, dat allen als de Apostelen mogen ontvangen (Luk. 24 : 45): „Toen opende hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden” en hij met hen gevonden zal worden onder degenen van wien de Zaligmaker zeide (Openb. 22 : 14): „Zalig zijn zij, die zijne geboden doen, opdat hunne macht zij aan den boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.”

A. T. (*Mill. Star.*)

Hij had een Vader in den hemel.

Jamie was in Edinburg, Schotland, geboren. Zijn vader en moeder stierven toen hij nog een kind was. Na hun dood ging hij met zijn oom wonen, voor wien hij boodschapjongen was.

Zijn bloedverwant behandelde hem niet goed; zijne kleeding was haveloos en gescheurd. De geflarde toestand zijner broek gaven de jongens op de straat aanleiding hem te bespotten. Zij riepen tot hem:

„Gaat naar huis en laat uwe moeder uw broek maken.”

„'t Was beter dat gij uw kleeren gingt verkoopen, anders verlies je er bij”.

Zij maakten vele andere scherpe opmerkingen.

Jamie gevoelde er zich bedroefd over. Hij was moedig en onverschrokken en gaf sommige van zijnen plagers eene geduchte afrossing; maar dit was verkeerd van zijn kant en maakte de zaak niet beter.

Op zekeren dag waren de jongens op de straten beleedigender tegenover hem geweest dan gewoonlijk en Jamie was zeer bedroefd. In dezen gemoedstoestand ging hij tot zijne zuster, die dienstbode was. Zij was een goed, vriendelijk en godsdienstig meisje.

Jamie vertelde haar zijne moeielijkheden.

„Niemand zorgt voor mij. Ik gevoel mij zoo alleen op de wereld. Ik ben van geen nut voor mij zelf of voor iemand anders. Ik heb geene betamelijke kleeding. De jongens op straat beleedigen en plagen mij en ik weet niet wat te doen.”

Toen vloeiden de tranen bij stroomen langs zijn gelaat. Deze uitbarsting werd gevolgd door zuchten en snikken, en toonden de diepte zijner ellende.

Wat hij zeide was natuurlijk in den Schotschen tongval, maar als ik het zoude vertellen op die wijze, zouden mijne jonge lezers het niet kunnen verstaan.

Zijne zuster streelde en bemoedigde hem.

„Jamie,” zeide zij, „Gij hebt een Vader. Gij hebt een Vader in den hemel. Gaat Hem bidden. Vraagt Hem om wat gij behoeft en Hij zal het u geven.”

„Als ik een Vader in den hemel heb, weet Hij dan niet alles omtrent mij, en indien Hij dit weet, waarom geeft Hij mij niet wat ik noodig heb?”

„Wel, indien het waarde heeft iets te bezitten, is het waard er om te vragen. Vertel Hem wat gij wenscht.”

Jamie ging naar huis en bad alvorens hij zich neêrlegde om te slapen. Hij was niet gewend te bidden, hij deed het op eene zeer eenvoudige manier. Dit is bijna nauwkeurig wat hij zeide:

„Vader in den hemel, als U mijn Vader in den hemel zijt, wensch ik dat U het mij laat zien, dat Gij dit zijt. Ik moet een broek hebben, een vest en een jasje.”

Hij tuimelde in bed en den volgenden dag verrichtte hij zijne plichten als gewoonlijk. Voor verscheidene dagen dacht hij niet veel aan bidden, totdat hij met een pak schoenen naar een huis gezonden werd, alwaar twee jongens van Oost-Indië in de kost waren. Zij waren door hunnen vader uit Indië gezonden om in Edinburg hunne opleiding te ontvangen.

De dame die aan de deur kwam toen de bel luidde, nam het

pakje aan en keek naar Jamie met hare goede, moederlijke oogen. Hij wierp een blik op haar gelaat en gevoelde zich tot haar aangetrokken.

„Wil u binnenkomen en wat havergortkoek gebruiken?”

„Zeer gaarne, dank u.”

Jamie werd eene zitplaats aangeboden en een stuk koek gegeven; de goede dame ging heen en zocht naar kleeding. Zij verzamelde twee geheele pakken die tamelijk goed waren en die ter zijde gegooid waren door de jongens van den rijken man. Zij maakte er een pak van, hield het Jamie voor en zeide: „Ik wilde gaarne dat u dit medenam.”

Het werd met dankbaarheid door hem aangenomen en hij vertrok naar huis. Op den weg scheen een stem tot hem te zeggen: „Hebt gij nu geen Vader in den hemel?”

„Ja, ik geloof van wel,” zeide Jamie wien het duidelijk was, dat hij zelfs meer gekregen had dan hij in zijn gebed gevraagd had — twee pakken inplaats van één, van zijnen hemelschen Vader.

Daarna bad hij: „Vader in den hemel, ik zal doen wat U van mij verlangt, indien U mij laat zien hoe ik u dienen moet.”

Eenigen tijd daarna verloor Jamie zijne godsdienstige indrukken uit het oog; maar eene omstandigheid gebeurde welke hen deed herleven. Hij had eene afspraak gemaakt met sommige jongens om naar het Koningin's Park te gaan in de omstreken der stad. Op den weg moesten zij voorbij Shakespeare's Plein waar de Royal-Schouwburg destijds stond. Het algemeene Postkantoor beslaat thans die plaats.

Op de voorste trappen stonden twee mannen. Zij hadden hunne hoofden ontbloot en waren tegenover eene groote schare van volk gesteld. Deze mannen waren Ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Een van hen, Robert Hogg, predikte het Evangelie. Jamie stond stil. Hij was als aan de plaats genageld. Elk woord door den prediker geuit drong diep in zijne ziel. Het was de waarheid en hij wist het. Hij stelde er zooveel belang in, dat hij alles aangaande zijn voorgenomen bezoek aan het park vergat, totdat een van zijne makers hem bij den arm nam en zeide:

„Kom aan, wat nut is het hier te staan.”

„Ik ga niet. U kan gaan als u wenscht; ik zal blijven en luisteren naar deze mannen.”

Zij verlieten hem en hij bleef. John Anderson, de andere Ouderling, sprak ook en maakte denzelfden indruk op Jamie als de eerste spreker.

Jamie vernam, dat de Heiligen der laatste Dagen vergaderingen hielden in eene zaal in de Clyde straat en woonde er sommigen van bij. Maar zijn ijver koelde na eenigen tijd af.

Hij had zijn oom verlaten en werk gekregen waarmede hij tamelijk wel deed. Op eenen Zaterdagavond werd hij in verzoeking gebracht om een bierhuis binnen te gaan met sommige van zijne medearbeiders. Hij dronk zelf niet, maar sommigen van zijne

metgezellen gaven er zich aan over totdat de gevolgen van het vocht duidelijk zichtbaar waren.

Hij zag hun aan. Een gevoel van afkeer overviel hem. Hij stond op. Het scheen of iemand tot hem gesproken had en zeide: „Wat doet gij hier? Dit is geen plaats voor u. Het Evangelie van Jezus Christus is waar, en u weet het.”

Hij vertrok naar de deur. Zijne kameraden riepen hem terug te komen, maar hij ging onmiddellijk naar zijne verblijfplaats.

Jamie liet geen tijd verloren gaan in het opzoeken van Ouderling Anderson. Toen hij zijn huis bezocht was deze niet thuis. Hij wachtte verscheidene uren daar hij besloten was, dat er geene verhindering zoude zijn in het gehoorzamen van het Evangelie voor zoover het hem aanging.

Eindelijk kwam de Ouderling. Na de gebruikelijke begroetingen zeide Jamie:

„Ik wensch gedoopt te worden tot de vergeving mijner zonden en een lidmaat te zijn van de Kerk van Jezus Christus.”

De Ouderling begon hem de leeringen duidelijk te maken, maar hij zeide:

„Ik denk niet dat er eenige noodigheid is voor verklaring, omrede ik weet dat het Evangelie waar is. Wil U mij doopen?”

„Ik heb rheumatisme en denk haast niet dat het goed zou zijn voor mij het water in te gaan.”

„Wel, indien U mij niet kunt doopen, zoude ik gaarne ingelicht zijn aangaande een Ouderling die het wel kan doen.”

Evenwel kwam men overeen dat Ouderling Anderson de heilige verordening zou bedienen, nabij Leith's haven. De schrijver van dit verhaal was tegenwoordig bij die gelegenheid en was getuige van de plechtigheid, door welke gehoorzaamheid Jamie een lid werd der Kerk.

Eenige jaren daarna werd Jamie tot de bediening geroepen en vervulde eene zending in de middellandsche streken van Engeland en deed een goed werk. Toen ging hij naar Utah en is thans een Bisschop's raadgever in een van de steden dezer Staat en bekleedt desgelijks een ambt onder het algemeen bestuur.

Sinds den tijd dat hij voor het eerst leerde, dat hij een Vader in den hemel had, heeft hij onnoemelijke bewijzen gehad van het feit hetwelk zoo duidelijk getoond werd door het eenigszins merkwaardige antwoord op zijn eerste gebed.

John Nicholson, in *the Juvenile Instructor*.

De invloed van het Mormonisme op het Christendom.

Daar zijn er welke gevoelens den schijnbaar langzamen vooruitgang van het zoogenaamde Mormonisme in de wereld te moeten beklagen; oordeelende alleen het aantal bekeerlingen die jaarlijks gemaakt worden door de honderden zendelingen welke thans wer

kende zijn in bijna alle Christelijke landen. Maar dit is, naar het ons toeschijnt, een te bekrompen inzicht van den waren vooruitgang die de waarheid werkelijk maakt in de godsdienstige wereld. De invloed van het op nieuw geopenbaarde Evangelie door den Profeet Jozeph Smith ligt veel dieper dan zichtbaar is bij het getal van diegenen, welke moed hadden hetzelfde openlijk aan te nemen. Wij gelooven dat het niet te veel gezegd is, dat er nauwelijks één leering der verschillende godsdiensten is welke niet meer of minder veranderd en gewijzigd is door de leeringen van het Mormonisme.

Vijf en zeventig jaar geleden was het Christendom vast in haar geloof, dat het huwelijk een voorwaarde was die alleen op aarde bestond, en niet een voorwaarde voor de toekomst. Thans prediken uitstekende godsdienstige leiders gelijk Dr. Talmage, van Brooklyn en anderen openlijk, dat huwelijken kunnen en worden voortgezet in de eeuwigheid.

Vijf en zeventig jaar geleden was het eene algemeene leering der Christelijke sekten dat er geene hoop was voor zaligheid na den dood en wie ook zijne verkiezing niet zeker maakte vóór den dood, was voor eeuwig verstoken van alle hoop des hemels, hetzij hij het Evangelie ooit hoorde of niet. In den tegenwoordigen tijd heeft deze leering haren grond verloren en weinigen leeren het, terwijl de meer vrijzinnigen van alle sekten en partijen beginnen te gelooven, dat de barmhartigheid van God — welke, volgens de Psalmist, voor eeuwig duurt — uitgestrekt kan worden over het graf. De meer verlichten onder de Christenen vandaar hebben zelfs hoop voor de in duisternis gehulde heidenen, die van voorheen gerekend werden als zijnde voorbeschikt als de bijzondere voorwerpen van den toorn van God.

Sommigen van die oude, harde leeringen der sekten, welke ongedoopte zuigelingen naar een eindelooze hel slingeren, geven thans toe aan de meer barmhartige en bestaانبare leering van het Evangelie, voorkomende in de schoone uitdrukking van den Zaligmaker, „Laat de kinderkens tot mij komen en verhindert hen niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods.”

Meeningen zijn eveneens zeer grootelijks veranderd met betrekking tot autoriteit om de verordeningen van het Evangelie te bedienen, waarop geschimpt werd toen deze Kerk eerst georganiseerd was. Thans is men meer voorzichtig onderzoekende in deze zaak. Niet lang geleden was de groote Kerk van Engeland in zeer groote beroering, omrede in hare pogingen om eenige overblijfselen van autoriteit op te sporen, verklaarde de paus van Rome, dat de Episcopaausche of Engelsche Kerk er geen had.

Tot ons zijn de bewijzen van Mormoonschen invloed zoo talrijk en onbetwistbaar, dat wij niet in staat zijn te zien waarom het noodig is, dat iemand ontmoedigd zou zijn. Alleen diegenen welke God liefhebben en hunne medemenschen meer dan zij zichzelf liefhebben, zullen in ieder geval bekeerd worden, maar het zuurdeeg van het Evangelie zal ten laatste de geheele aarde doordringen, en wijzigen en veranderen het geloof van alle sekten,

brenghende hun meer in overeenstemming met de leeringen en onderwijzingen van onzen Heer en Zaligmaker.

Church and Farm.

De Profetie der Natuur aangaande een toekomstig leven.

Een man welke herstellende was van het afzetten van één zijner onderste ledematen, beschrijft zijne gevoelens aan een bezoeker aldus: „Ik kan bijna niet beseffen, dat een mijner ledematen weg is. Soms tijds probeer ik mijn voet op den grond te laten rusten, maar ik kan hem niets doen aanraken. Als ik ter neder lig kan ik den stomp in zulk een toestand plaatsen, dat het gevoelt alsof het verloren been uitgestrekt was op het bed. Ik ben zeer vaak gekweld met pijn in den enkel en soms tijds veroorzaken de teenen mij kramp.” Dit bewijst, dat de zetel van het gevoel niet in het ledemaat is en indien niet in één dan is het vermoeden, dat het niet in eenig ander gedeelte van het lichaam aanwezig is. Als de zetel van het gevoel, of de zelfbewuste persoonlijkheid, onafhankelijk is van het lichaam, dan is de redelijke gevolgtrekking, dat de kracht om pijn of vreugde te gevoelen, datgene overleeft wat men gewoonlijk dood noemt. Wij hebben geen recht aan te nemen, dat de levende krachten afhankelijk zijn aan dezelfde machten welke het natuurlijk lichaam onderhouden. De reden en de kracht om lief te hebben en te haten, vreugde te genieten en pijn te lijden, blijven dikwijls onaangeroerd tot het oogenblik des doods. Indien de krachten der persoonlijkheid afhankelijk waren van natuurlijke machten, zouden zij aangedaan zijn door de kwalen welke den dood veroorzaken. Het lichaam verandert voortdurend, en in den loop van zestig jaren gebruikt elk persoon eene groote hoeveelheid stoffelijk voedsel hetwelk slechts in vorm veranderd, een korte tijd vertoeft en dan voortgaat in den onophoudelijken omloop der Natuur. En toch blijft de persoonlijkheid onaangeroerd. Van daar dat de persoon onafhankelijk is in natuur en van de bron der onderhoudende macht. Eén deel des lichaams kan verplaatst worden en de zetel van gevoel is niet aangedaan. Twee ledematen kunnen weggenomen worden en het gevoel zal blijven. Alle de ledematen mogen afgezet worden zonder het gevoel, het verstand of toegenegenheid te verdelgen. Is het dan onredelijk aan te nemen, dat de persoonlijkheid niet sterft met het lichaam? Schijnt het niet eerder, dat de ziel bij den dood — omvattende al de hoofdstoffen der persoonlijkheid — slechts het lichaam terzijde legt gelijk een kleed? Dus profeteert de Natuur van een toekomstig leven.

Christian Age.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

X Zendings-Nieuws.

Op Vrijdag den 15^{den} October hadden wij het genoegen Pres. Rulon S. Wells en Jos. W. Mc. Murrin van de Europeesche Zending, in Amsterdam te ontmoeten. Zij hadden juist hunne zendingsreis door de Skandinavische zending voleindigt en waren naar Holland gekomen; om eenige gewichtige op de zending betrekking hebbende zaken in orde te brengen.

In de vergadering, welke Zondagavond in het nieuwe lokaal 109—111 De Wittenstraat, werd gehouden, en zoowel als de morgen-vergadering door Pres. Wells en Mc. Murrin. werd bijgewoond, werd aan de gemeente bekend gemaakt, dat Br. Alf. L. Farrell geroeven was de plaats van Br. Fred. Pieper in te nemen, zoodra deze van zijne werkzaamheden ontslagen was, hetwelk binnen eenige weken zoude plaats hebben; de voorstelling werd eenstemmig door de gemeente aangenomen en de belofte afgelegd hem in deze roeping te willen erkennen en te ondersteunen. Door de tegenwoordigheid van Pres. Wells en Mc. Murrin waren deze vergaderingen zeer gezegend.

Nadat onze broeders nog eenige dagen in Rotterdam hadden vertoeft, verlieten zij ons op Woensdag den 20sten October en begaven zich naar Londen. Wij hopen en bidden dat 's Heeren zegen hen verder moge begeleiden.

Volgens de gegevene instructies zou de Nederlandsche en Belgische zending voortaan in zes conferenties worden ingedeeld, namelijk: Rotterdam, Amsterdam, Groningen, Arnhem, Brussel en Luik. De zendingen, welke in deze steden en omliggende plaatsen werkzaam zijn, zouden voortaan onder de leiding van een conferentie-president staan en op deze wijze zoude de Nederlandsche Zending gelijkvormig worden aan het overige gedeelte der Europeesche Zending.

Op de laatste reis door de Zending van Pres. Pieper en Farrell werd br. Farrell aan de verschillende gemeenten als president der Zending door br. Pieper voorgesteld en overal werd eenstemmig de belofte afgelegd hem te willen ondersteunen in zijne hooge roeping. Ook werden de volgende broeders aangesteld als conferentie-presidenten: William J. De Brij, Rotterdam; Gerrit J. Kruitbosch, Arnhem; Gerardus J. S. Abels, Brussel; en Paul Roelofs, Luik.

Wij gevoelen behoefte hier in het bijzonder eenige woorden aangaande de vertakking Dordrecht te zeggen. Met de hulp en den bijstand

des Heeren en onder de geniale leiding van br. William J. De Brij, welke aldaar van den 8sten Dec. '95 tot den 27sten Oct. '97 is werkzaam geweest, zoowel als door het werk zijner medearbeiders is het werk in deze vertakking zoodanig vooruitgegaan, dat wij Dordrecht nu reeds onder de beste vertakkingen der Zending kunnen rangschikken. Het was ons hoogst aangenaam, toen wij het laatst aan deze vertakking een bezoek brachten, onder de klanken van een goed bespeeld orgel (broeder Molendijk is de nieuwe organist der gemeente) de wel ingerichte en nu met gasgloeilicht verlichte zaal te mogen binnentreden en zoovelen van innerlijken vrede getuigende gezichten te mogen aanschouwen en onder den zoeten invloed van den Geest van God den verderen godsdienst te mogen bijwonen. Wij hopen dat de broeders A. Van Dam en Joseph Hogan Jr, welke nu aldaar werkzaam zijn, hunne werkzaamheden op dezelfde wijze bekroond zullen zien als broeder De Brij en dat de gemeente in de toekomst op dezelfde wijze zal voorwaarts gaan als zij in het verleden heeft gedaan.

Quorums aangevuld.

Op de laatste halfjaarlijksche conferentie der Kerk, gehouden te Salt-Lake-City, Utah, werden Ouderling Matthias F. Cowley, raadgever in het presidentschap van de Oneida Stake van Zion en Ouderling Abraham A. Woodruff, zoon van President Woodruff, ondersteund om de vacante plaatsen in het quorum der twaalf Apostelen aan te vullen. Op dezelfde conferentie werd Ouderling Joseph W. Mc. Murrin ondersteund om de vacante plaats in den raad der eerste zeven Presidenten der Zeventigers aan te vullen.

Wij hebben het eerste nummer ontvangen van den derden jaargang van de *Church and Farm*. Deze degelijke, kleine courant werd eerst gepubliceerd in verbinding met de *Salt Lake Herald*; daarna hield het op als een afzonderlijk blad en plaatsruimte in de tweemaal per week verschijnende uitgave van de *Herald* werd gewijd aan de onderwerpen waarover het tijdschrift handelde. Thans is het uitgegeven als een onafhankelijk, twee maal per maand verschijnend jaarnaal in het belang van godsdienstige zaken en van den landbouw en de nijverheid in het westen. Het wordt geredigeerd en uitgegeven door Jos. H. Parry, 43 E. North Temple St. Salt Lake City.

Wat is hoffelijkneid?

Het wordt van een oostersch vorst gezegd, dat hij aan twee uitleggers de beteekenis van een droom, welke hem zeer bezwaarde, had gevraagd. Een hunner zeide kortaf: „Uwe majesteit zal al zijne bloedverwanten verliezen en dan sterven.” Hij werd dadelijk onthoofd. De ander stelde de zaak minder beleedigend voor en zeide: „Uwe majesteit zal al Uwe bloedverwanten overleven”

Hij voor zijne dubbelzinnigheid en wel verborgen waarschuwing, werd met gunsten beladen. Laatstgenoemde was zekerlijk hoffelijker dan openhartig. De vraag onstaat daarom, wat is ware hoffelijkheid? Waarschijnlijk stelt de afleiding van het woord het oorspronkelijke denkbeeld voor, want eerst schijnt het gebruikt te zijn met betrekking tot het hof eens konings of edelmans, wiens vrienden en gevolg verondersteld werden een hooger en graad van gevoel en grootere bevalligheid van manieren te bezitten dan er heerschte in de lagere rangen der maatschappij. Ofschoon het gedrag van hoflieden in de middeleeuwen dikwijls eenigszins kunstmatig en onoprecht mocht zijn, schijnt de goede oude wereld nimmer in schande gevallen te zijn, of iets uitgedrukt te hebben, wat ten minste uitwendig niet goed en aanvallig was.

Daar is natuurlijk in den tegenwoordigen tijd een zeker soort oppervlakkige glans, welke door goede opvoeding en omgang met de hoogere kringen der maatschappij kan verkregen worden, terwijl het misschien veel onoprechtheid en bittere gevoelens bedekt. Maar dit is geen hoffelijkheid welke den naam waardig is. Ware hoffelijkheid ontstaat door een geschikt gevoel van wat anderen toekomt, zelfs tot de armsten en nederigsten. Het wordt ingegeven door welwillendheid zoowel als door rechtvaardigheid en brengt voort een teedere eerbied voor de gevoelens en vatbaarheid van allen met wie wij te doen hebben. Het vereenigt goedheid van hart met bevallige manieren. Zelfs goede en edelmoedige handelingen zijn somtijds zoo verricht, dat zij den ontvanger meer verdriet dan plezier veroorzaken, terwijl een verwijt of eene weigering zoo verzoet kan worden door hoffelijkheid zonder bijna een gevoel van grievende vernedering of teleurstelling te veroorzaken. Het wordt gezegd van Caesar, dat zijn blaam op zulk eene bekwame wijze uitgedrukt werd, dat het lof scheen te zijn en Lord Chesterfield, in zijn schrijven over den grooten Hertog van Marlborough, verhaalt, dat ofschoon hij dikwijls gunsten weigerde, hij dit deed met eene minzaamheid, welke vertroostte en bijna alle gevoelens van ergernis verwijderde. Dit is een gedrag, dat dikwijls gewaardeerd wordt door de laagste en meest ongemanierde personen en ofschoon zij het niet in zoovele woorden kunnen beschrijven, gevoelen zij, dat zij te doen hebben met een fatsoenlijk man.

Ik herinner eens in Kingstown aangekomen te zijn met een klein handvalies, hetwelk ik ongeveer eenige honderde Engelsche ellen moest dragen naar den trein voor Dublin. Een vernuftige, scherpzinnige Iersche jongen liep mij na, aanbiedende mij van mijn last te ontslaan. Hij maakte zulk een indruk op mij, dat ik hem eindelijk vroeg voor hoeveel hij het zoude dragen. Met schitterende zwarte oogen antwoordde hij: „Och mijnheer, voor niets, juist voor de eer van de zaak”. „Zeer wel, mijn jongen”, zeide ik, „gij zult die eer hebben”. Zoo gingen wij voorwaarts naar het station. Toen ik hem gedankt had voor zijn vriendelijke aanbieding en hem vertelde, dat hij zijn begeerte gehad had, raakte hij zijn pet aan en met een duidelijke oogwenk, zeide hij: „Ah! maar

mijnheer is een fatsoenlijk man". Hij wist, dat het voorwendsel onwederstaanbaar zoude zijn, hetwelk bewezen werd. Zijn wijze van doen was bewonderenswaardig en zijne hoffelijkheid won natuurlijk hoffelijke behandeling als vergelding.

Hendrik IV van Frankrijk, terwijl iemand zijn verwondering uitdrukte omdat hij den groet van een arm man beantwoordde, vroeg: Zoudet gij uw koning overtroffen willen zien in beleefdheid door de minste van zijne onderdanen?" Zeer gelijkend was het antwoord dat gegeven werd in de dagen vóór de afschaffing der slavernij door een Sir W. Johnson, welke, toen hij den groet van een neger beantwoordde en verteld was geworden, dat dit geen goede vorm was, antwoordde: „Misschien niet; maar ik zoude liever niet overtroffen zijn in goede manieren door een slaaf".

Mill. Star.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 320).

Een persoon door aanraking te genezen, of door oplegging der handen in den naam van Jezus Christus, of den Heiligen Geest door oplegging der handen mede te deelen, is juist zooveel in overeenstemming met de wetten der natuur als voor water, om zijn eigen waterlijn te zoeken, voor een appel om naar den grond te vallen wanneer hij van den boom waaraan hij groeide wordt losgemaakt, voor kwikzilver om zijn eigen verwantschap aan te trekken, of voor den magneet om zijne eigen wetten te gehoorzamen.

Zooals de electriche vloeistof hare eigen wetten gehoorzaamt langs den draad, zoo doet ook de geestelijke of heilige vloeistof zich mededeelen van het eene lichaam aan het andere, in overeenstemming met zekere wettige wetten.

Het gewone kanaal voor alle geestelijke vloeistoffen, hetzij heilig of onzuiver, in die werkingen op het menschelijk gestel of in den overgang van het eene dierlijk lichaam op het ander, zijn de zenuwen.

Een persoon door Jezus Christus bemachtigd en met deze geestelijke zelfstandigheid vervuld, kan deze laatste aan een ander mededeelen, indien het hart van den ontvanger toebereid is en hij geloof heeft. Of als het, in gevallen van genezing, het uitwerpen van duivelen enz. gebeurt, dat de ontvanger zijn geest niet kan besturen, zooals dit met kleine kinderen, bezwijmde, onmachtige, malende of doode personen het geval is, dan is het *geloof* van den bedienaar alleen, of in verbinding met anderen vrienden en agenten tot zijn hulp, in vele gevallen voldoende om het werk te doen.

Nochtans zijn de aanraking of oplegging der handen niet de eenige middelen, om de gave der gezondmaking mede te deelen. Een gesproken woord, een gebod uitgevaardigd, of zels een zak-

doek, schort of ander kleedingstuk gedragen of aangeraakt door een persoon met dezen geest vervuld en aan een ander medege-deeld. is volgens gewijde geschiedenis en volgens de ondervindingen dezer eeuw, bewezen voldoende te zijn, om de geestelijke vloeistof in verbinding te doen zijn tusschen geesten van sterk en vereenigd geloof. Zoo goed was de profeet Elisa met dit beginsel bekend, dat hij zijnen dienstknecht zond, om zijn staf op een dood kind te leggen, om hetzelfde op te doen staan; maar in dit geval faalde de onderneming. De profeet kon alleen het kind doen herleven door gelaat op gelaat, oog op oog, mond op mond, hand op hand enz. te plaatsen en aldus het grootst mogelijk effect te geven tot het mededeelen van den geest des levens.

Voor de heilige en goddelijke vloeistof of geestelijk element, om alle andere elementen te besturen overeenkomstig zijn eigen wil en den wil van anderen, die in verbinding of in volkomen overeenstemming daarmede zijn, is juist zoo natuurlijk als voor de grootere om de kleineren te beheerschen en voor de sterkeren de zwakkeren. Het is volgens hetzelfde beginsel, dat een hooger ontwikkeld wezen bekwaam is om wat minder is, te verstaan, te omschrijven en te onderrichten.

Vandaar, dat toen de werelden gevormd werden, God sprak en deze goddelijke vloeistof ging voort en voerde het bevel uit, in overeenstemming met den wil, het model of ontwerp gevormd in den geest van Hem, die sprak en van haar die het uitvoerde. Wijsheid bepeinsde het model van alle geschapen dingen, woog hunne hoedanigheden, eigenschappen en behoeften in de balans van rijp verstand. Ieder gering gedeelte en lid van de verscheidene afdeelingen van leven en wezen, ieder toepassing tot hun onderling gebruik, was duidelijk begrepen, gevormd in den geest en gerijpt alvorens het bevel werd uitgevaardigd. En het geheel werd uitgevoerd in volkomen overeenstemming met het model, dat in het goddelijk verstand tot rijpheid was gekomen.

Door dezen goddelijken Geest zijn alle dingen ontworpen en gevormd. Door deze goddelijke zelfstandigheid leven, bewegen en hebben alle dingen een aanzijn. Door dit agentschap beheerschte Mozes de zee, Jozua de bewegingen der aarde, Daniël de muilen der leeuwen en zijne broederen de vlammen. Hierdoor werden de hemelen geopend en gesloten, had de regen of schaarschheid de overhand, werden legers overwonnen, zieken hersteld of dooden opgewekt en alles in overeenstemming met de wetten der natuur, daar het volkomen natuurlijke is voor de lagere elementen om het hoogste, alles beheerschende, alles doordringende element te gehoorzamen, dat in zich de aangeboren, en onscheidbare bestuurende macht bevat.

De moderne wereld „Christelijk” genoemd, geeft voor het stelsel „Christendom” geheeten, voort te hebben doen duren, terwijl het terzelfder tijd verklaart, dat de wonderbare gaven des Geestes hebben opgehouden.

Met juist zooveel gepastheid kan voorgegeven worden, dat de

magneet voort is blijven duren, maar de magnetische eigenschappen verloren heeft; dat het water voort is blijven duren met al zijne deugden, maar de macht verloren heeft dorst te lesschen of zijn eigen waterlijn te zoeken; dat vuur steeds vuur is, maar zijne warmte verloren heeft.

Hoe, vragen wij, kan het Christendom hebben voortgeduurd, terwijl zijne deugden, zijne echte krachten, zijne onderscheid makende trekken, zijn werkelijk leven en wezen onder de menschen opgehouden hebben? Of, van welk mogelijk nut is het, dat het bestaat? Is een kompas van nut als de naald hare magnetische aantrekking verloren heeft? Is water nuttig, als het niet langer meer zijn waterlijn zoekt of den dorst lescht? Is het vuur van nut, als het zijn warmte verloren heeft? Is een zonnewijzer op een donkeren, bewolkten dag van nut? Of een horloge zonder veer? Of zijn slechts de vormen en ceremonieën van eenig stelsel van nut, wanneer de goddelijke of echte krachten, waartoe zoodanige vormen waren ingesteld, weggenomen zijn?

O, mensch! Wees niet langer misleid door deftige spottèrrijen van heilige dingen, of door groote en heilige namen op bedorven en vervallen stelsels toegepast.

Wanneer de wonderen en gaven van den goddelijken Geest onder de menschen eindigen, dan eindigt het Christendom en de Christelijke bediening en de Kerk van Christus houdt op te bestaan.

Die bediening welke moderne inspiratie, openbaring, profetie, engelen, visioenen, gezondmakingen enz. terzijde stelt is niet door God verordineerd, maar is anti-christelijk in geest en wezen. In het kort, het is die geest van priesterbedrog en valsche regeering, waardoor de wereld voor vele eeuwen als met eèn ijzeren roede beheerscht is.

Hoe spoediger het tegenwoordige geslacht allen eerbied en respect voor het moderne „Christendom” met al zijne machteloze vormen en deftige spottèrrijen verliest, des te spoediger zullen zij bereid zijn, het Koninkrijk van God te ontvangen. Hoe spoediger de schatkisten der natiën en de beurzen van personen verlicht zijn van de ondersteuning van priesterbedrog en bijgeloof, des te spoediger zullen zij bekwaam en gewillig zijn, hunne middelen en invloed te wijden tot het drukken en uitgeven van de blijde boodschap van het Evangelie, in deze eeuw hersteld, om te helpen in de vergadering van het huis van Israël en in het bouwen van de steden en tempels van Zion en Jeruzalem.

(Wordt vervolgd.)

De doop een struikelblok.

Het feit dat de doop noodig is tot zaligheid, is een struikelblok voor velen. Zij zeggen, dat hunne ouders en anderen, welke volgens hunne gedachten goede, brave zielen waren, niet onder de verdoemden kunnen gerekend worden, alhoewel zij stierven zonder gedoopt te zijn.

Eene gelijksoortige tegenwerping kan ingebracht worden tegen geloof in Christus, als zijnde noodig tot zaligheid. Is het niet waar, dat millioenen goede, brave zielen gestorven zijn zonder geloof in den naam van Christus, noch er ooit van gehoord te hebben? Zijn zij voor eeuwig verloren omdat zij niet in Zijn naam geloofd hebben? Iemands gevoel van rechtvaardigheid overtuigd hem, dat dit niet het geval kan zijn. De menschen zijn niet veroordeeld omdat zij nagelaten hebben te gehoorzamen datgene waar omtrent zij niets wisten.

Veroordeeling is het gevolg van overtreding of ongehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie: „Die in hem gelooft wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft is alreede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den naam van den eeniggeboren Zoon Gods. *En dit is het oordeel*, dat het licht in de wereld gekomen is, en de menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hunne werken waren boos.” (Joh. 3:18, 19). „Want waar geen wet is daar is ook geene overtreding.” (Rom. 4:15). De Zaligmaker zeide: „En die dienstknecht welke geweten heeft den wil zijns heeren, en zich niet bereid noch naar zijnen wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden; maar die denzelve niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden. En een iegelijk wien veel gegeven is, van dien zal veel geëischt worden.” (Luk. 12:47, 48).

Deze schriftuurplaatsen zijn voldoende om duidelijk te maken, dat niemand veroordeeld is alvorens hij het voorrecht om aan de wet Gods te voldoen verworpen heeft. De Heere heeft in Zijne oneindige genade middelen gegeven waardoor allen, die stierven zonder het voorrecht om het Evangelie te hooren en te gehoorzamen, door latere inwilliging kunnen zalig worden. Maar zij, die het hooren en weigeren zijne leeringen te gehoorzamen alleen omdat hunne ouders en andere goede menschen vóór hen, welke stierven zonder de gelegenheid gehad te hebben, er in dit leven niet aan voldaan hebben, zullen zekerlijk onder veroordeeling komen.

Mill. Star.

De onzekerheden der wetenschap.

De menschen zeggen, dat zij bewijzen hebben om aan te toonen, dat het ééne soort dieren uit het andere is voortgekomen door eene opvolging van opklimmende veranderingen. Daar het eeuwen nam om eene volkomen verandering te weeg te brengen door dit proces, zoo geven zij niet voor bekwaam te zijn om de theorie te bewijzen door eene praktische proefneming. Zij zeggen het door de ontdekking van versteende beenderen te kunnen bewijzen. Zij geven voor beenderen ontdekt te hebben van schepselen die tusschen twee bekende diersoorten komen, als bijvoorbeeld van een schepsel, dat èn een kruipend dier èn een vogel is, aantoonende zooals zij gelooven, dat vogels uit kruipende dieren zijn

voortgekomen. Door de ontdekking van één of twee beenderen zeggen zij bekwaam te zijn om te weten tot welk soort de beenderen behoorden en aldus hunne theorieën bewijzen. Vele feiten kunnen door zulke middelen geleerd worden, maar het is geel niet te veel vertrouwen te plaatsen in de aanspraken welke gebaseerd zijn op zulke onzekere bewijzen als die verkregen zijn door het onderzoek van oude beenderen.

Sommige der verhandelingen eener rechtzaak van eenen man welke voor moord terecht stond in Chicago, Illinois, (U. S. A.) bewijzen hoe onzeker wetenschappelijke kennis kan zijn. De man was beschuldigd zijne vrouw vermoord te hebben en zekere beenderen werden voor den rechtbank gebracht als een bewijs voor de misdaad. De vervolgers gaven voor, dat de beenderen van een menschelijk wezen waren en een ervaren getuige, een professor in de beenderleer, stemde dit toe. De verdedigers hadden een ander ervaren getuige, een man eveneens geleerd in dat gedeelte der ontleedkunde, dat op de beenderen betrekking heeft, die na onderzoek verklaarde, dat de beenderen van een varken waren. Als het zoo erg moeilijk is voor mannen die van het onderwerp eene bijzondere studie gemaakt hebben, om een verschil vast te stellen tusschen de versche beenderen van een mensch en die van een varken, zoo is het niet veilig veel vertrouwen te plaatsen in hetgeen vermoed kan worden uit het onderzoek van oude opgravingen.

(Mill. Star.)

Verlangen.

Rampen, zorgen en ellende,
Droefheid, tranen overal;
Daarom zegt men van deez' aarde,
Dat zij is een tranendal.

Maar de Heere zij geprezen,
Want weldra komt er een tijd,
Dat de Godheid zal verbannen:
Smart, ellende, haat en nijd.

't Vrederijk zal spoedig dagen,
Jezus is 't die dan regeert;
Alle tranen zal Hij drogen,
Als men Hem als Koning eert.

Lam en luipaard zal dan rusten
Naast den leeuw in 't malsche gras;
Alles zal dan vredig wezen,
Zoo als 't vóór den val eens was.

Snel dan jaren, snel vrij henen;
Breng ons dra dien zaal'gen dag,
Dat deez' aard' niet meer zal wezen
Eene plaats van droef geklag.

W. J. DE BRIJ.

I N H O U D:

Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld	Blz. 321	Zendingen-Nieuws	Blz. 329
Hij had een Vader in den Hemel	" 323	Quorum aangevuld	" 330
De invloed van het Mormonisme op het Christendom	" 326	Wat is hoffelijkheid	" 330
De Profetie der Natuur aangaande een toekomstig leven	" 328	Sleutel voor Godgeleerdheid	" 332
		1'e doop een struikelblok	" 334
		De onzekerheden der wetenschap	" 335
		Verlangen	" 336

Uitgave van FRED. PIËPER, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.